

Srđan Radojković

VZHODNO IZROČILO

kud
logos

Срђан Радојковић

Источно предање

Цртежи

Предговор

Петар Јевремовић

Љубљана
2021

Srđan Radojković

VZHODNO IZROČILO

Risbe

Spremna beseda

Petar Jevremović

Ljubljana
2021

Elektronska knjižna zbirka

e-66

Urednika zbirke *Gorazd Kocijančič* in *Vid Snoj* Srđan Radojković

VZHODNO IZROČILO

Risbe

Ilustracije *Srđan Radojković*

Spremna beseda *Petar Jevremović*

Izbor besedil in prevod *Pavle Rak*

Oblikovanje elektronske izdaje *Lucijan Bratuš*

Izdajatelj

Za KUD Logos *Mateja Komel Snoj*

Ljubljana 2021

Elektronska izdaja e-66

Elektronski vir (epub, pdf)

Način dostopa (URL):

<http://www.kud-logos.si/e-knjige/>

Slika na naslovnici:

Srđan Radojković, Jezusovo darovanje v templju

Tiskana izdaja knjige je izšla leta 2011

ISBN 978-961-6519-58-8

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani
COBISS.SI-ID 72166915

ISBN 978-961-7096-84-2 (ePUB)

ISBN 978-961-7096-85-9 (PDF)

8	<i>Петар Јевремовић</i> Предговор
9	<i>Petar Jevremović</i> Spremnna beseda
14	<i>Благовести</i> Oznanjenje
16	<i>Марија и Јелисавета</i> Marija in Elizabeta
18	<i>Поклоњење мага</i> Poklon modrih
20	<i>Богојављење</i> Krst v Jordanu
22	<i>Чудо у Кани</i> Prvi čudež v Kani
24	<i>Господ позива Симона и Андрију</i> Kristus pokliče Simona in Andreja
26	<i>Синови Заведејеви у чамцу</i> Zebedejeva sinova v čolnu
28	<i>Проповед у синагоги</i> Govor v shodnici
30	<i>Исцелење раслабљеног</i> Ozdravitev hromega
32	<i>Исцелење губавог</i> Ozdravitev gobavca
34	<i>Крвоточива</i> Jezus ozdravi krvotočno ženo
36	<i>Грешница пере ноге Господу</i> Grešnica mazili Kristusu noge
38	<i>Васкрсење Лазарово</i> Obuditev Lazarja
40	<i>Симон помаже да носи крст</i> Simon iz Cirene pomaga križ nositi
42	<i>Педесетница</i> Binkošti
44	<i>Успење Богородице</i> Marijino vnebovzetje

Предговор

У самој природи обреда - сваког обреда, самим тим и оног хришћанског – налази се, као неминовност, као оно суштинско, представа о некаквом (симболички фиксираном) реду, поретку. Неретко је, као што знамо, управо сам обред (односно поредак) тај који обичајно фиксира оно сакрално, који га обичним смртницима чини ближим, готово опипљивим. Лице поретка је извесност, понављање, трајање. Једном речју, континуитет. Континуитет који је могуће видети, континуитет у којем је могуће учествовати. Међутим, морамо бити обазриви. Где је лице, ту је и наличје. Ништа није у напред решено. Наличје обредно фиксираног поретка ствари је, увек заправо постојећа, могућност некрозе, пуког ритуализма. Дакле, заборавља оног светог...

Сфера иконишног представља битан чинилац. Оног у хришћанству обредног, живог и делатног. Шта више, у самом центру хришћанског обреда налази се икона. Наравно, не икона као слика Светог, већ икона као света стварност. Као у стварности иконишног опредмећено (или, још боље, оваплоћено) присуства Светог. Још су стари знали – посредством Лика доспевамо до Прволика. По својој природи, сакрални поредак је иконичан. Иконичан у најдубљем могућем значењу те речи. Од живости, односно аутентичности, тог у обреду иконишног зависи сам живот обреда. Некроза иконишног повлачи за собом тужну некротичност сакралног. Или другим речима, тамо где је икона у кризи у кризи је и вера. У кризи је цео поредак ствари...

SPREMNA BESEDA

V sami naravi obreda – vsakega obreda, kar pomeni tudi krščanskega – je kot nujnost, kot nekaj bistvenega, predstava o nekem (simbolno določenem) redu. Kot vemo, pogosto že sam obred navadnim smrtnikom približuje sakralno tako, da se ga skoraj dotaknejo. Lice – podoba – reda je zanesljivost, ponavljanje, trajanje. Kontinuiteta, ki jo lahko vidimo, v kateri lahko sodelujemo. Vendar moramo biti previdni. Tam, kjer je lice, je tudi njegova druga stran. Nič ni vnaprej določeno. Druga stran obredno utrjenega reda je vedno navzoča možnost nekroze, puhlega ritualizma. Pozabe svetega torej ...

Področje ikoničnega je bistveni dejavnik tistega, kar je v krščanstvu povezano z obredjem, kar je dejavno in živo. Še več, v samem središču krščanskega obreda najdemo ikono. Seveda, ne ikono kot sliko Svetega, ampak ikono kot sveto resničnost – kot navzočnost Svetega, ki je resnično realizirana (ali, bolje, utelešena). Od nekdaj so vedeli, da prihajamo prek Podobe do Prapodobe. Po svoji naravi je sakralni red ikoničen. In to v najglobljem pomenu besede. Od življenjskosti, oziroma avtentičnosti tega ikoničnega v obredju, je odvisno samo življenje obreda. Razpad ikoničnega pomeni hkrati žalosten razpad sakralnega. Ali, drugače povedano: kjer je v krizi ikona, je v krizi tudi vera. V krizi je celotni red biti ...

Икона је чињеница обредног, Света ствар. Она није, или бар то никада не би смела бити, пука слика. Репродукција. Репродуктивност је негација иконичности. Естетичко је ту у функцији трансценденције. Никако обрнуто. Идеал је, ка томе сваки прави иконописац тежи, посредством оног естетског пружити оквире присуства оног Другог. Икона није пуки објекат за гледање. Икона је место сусрета. Посредством ње, могућ је сусрет Творца и твари. Човека и Бога. Самим тим, иконичко је немогуће фиксирати, до краја кодификовати. Ствар мора бити жива. Непредвидљива. Отворена. Заправо, двосмерно отворена. Отворена спрам света твари и отворена спрам Творца те исте твари. У томе је тајна иконе. Светови се прожимају. Времена се преплићу. Прошлост се, тј традиција се, прелива у садашњост, у исту ону (обредно уређену) садашњост која је битно одређена својом сопственом есхатолошком слутњом оног будућег.

Нисмо напуштени. Добри Бог је и даље са нама. Још увијек нас воли. У овом свету могућа је радост. У овом свету могућа је чистота и љупкост. Смерност и смирење. У овом свету – упркос њему самом, упркос том истом свету – могућа је љубав. Колико год свет око нас изгледао крајње обезглављено и суновраћено, док је оваквих слика – има шансе. Треба се помучити. Није довољно седети скрштених руку. Нисмо ми препуштени твари, твар је препуштена нама. Од нас зависи њена судбина. Од нас зависи хоће ли она, та иста твар, из себе изродити светлост или ће запасти у таму. У смрт. То би, на крају крајева, била основна порука иконописца Срђана Радојковића. Само ретки (данас) успевају да сликају љупкост, а да при том не изгубе осећај за узвишено. За Божанско. Сликаство је овде виђено као сасвим специфична (строга)

Ikona je dejstvo obrednega. Sveta stvar. Ikona ni, ali vsaj nikakor ne bi smela biti, zgolj slika. Zgolj reprodukcija. Reprodutivnost je zanikanje ikoničnosti. Estetsko je tukaj v funkciji transcendence. Nikakor nasprotno. Ideal, h kateremu stremlji vsak pravi ikonopisec, je: kako prek estetskega podati okvir navzočnosti tistega Drugega. Ikona ni le objekt za gledanje. Ikona je mesto srečanja. Ob njenem posredovanju je mogoče srečanje Stvarnika in stvarstva, človeka in Boga. To pomeni tudi, da ikone ne moremo fiksirati, kodificirati. Ostati mora živa, nepredvidljiva, odprta. Pavzaprav odprta v dve smeri. Odprta za svet stvarstva in odprta k Stvarniku tega stvarstva. V tem je skrivnost ikone. Svetovi se prežemajo. Časi se prepletajo. Preteklost, oziroma tradicija, se zliva v sedanost, v isto (po obredu urejeno) sedanost, ki je bistveno opredeljena z lastno eshatološko slutnjo prihodnjega.

Nismo zapuščeni. Dobri Bog je še vedno z nami. Še vedno nas ljubi. V tem svetu je možna radost. V tem svetu so možne čistost in ljubkost, umirjenost in ponižnost. V tem svetu je – kljub njemu samemu – možna ljubezen. Čeprav je svet okoli nas videti brezglav in sprevržen, še ni vse izgubljeno, dokler obstajajo take slike. Moramo se truditi. Ni dovolj, če sedimo križem rok. Nismo mi prepuščeni snovi, ampak je snov v naših rokah. Od nas je odvisna njena usoda. Od nas je odvisno, ali bo ta snov rodila svetlobo, ali pa zdrknila v temo. To je osnovno sporočilo ikonopisca Srđana Radojkovića. Danes le redki uspejo slikati ljubkost, ne da bi pri tem izgubili občutek za vzvišeno. Za Božansko. Slikarstvo se tu kaže kot specifična (stroga) askeza, askeza svetlobe

аскеза, аскеза светлости и боје. Циљ аскезе је сировост призора (својевремено готово аморфног призора) преобразити у лепоту и љупкост. У Лик. Само тада сликарство има смисла. Тај смисао је есхатолошки. Лице такве есхатологије је иконичко. Као такво, оно се отвара нашим чулима и нашем уму. Без лепоте и љупкости нема есхатологије. Сама љупкост, за њега, за Срђана Радојковића има снагу есхатолошког. Дакле, оног суштинског. У томе је основна снага његовог израза. У једној новој лепоти и у једној (збиља аутентичној) светој ведрини.

Где је Дух, ту је и лепота. Где је лепота, ту је смелост. Једна сасвим нова смелост. смелост човека у односу на твар, смелост у односу на Творца. Све је ту, ту је пред нама, само треба отворити очи. Као што рекох, нисмо напуштени. Добри Бог је још увек ту. Ту је негде, макар га ми и не видели. Треба отворити очи, треба прогледати. Лик мора да засветли. То је смисао иконе, да Лик засветли. Да се догоди светлост. Светлост преображене твари. Светлост преображеног Лика. Таворска светлост. Где нема светлости, те исте таворске светлости, нема ни иконе. Где нема иконе – такве иконе, иконе управо засноване на правом одразу таворске светлости – нема ни хришћанства.

in barve. Smoter askeze je, da surovost prizora (prej skoraj amorfnega prizora), spremeni v lepoto in ljubkost. V Podobo. Le tedaj je slikarstvo smiselno. Ta smisel je eshatološki. Podoba takšne eshatologije je ikonična. Kot takšna odkriva obraz našim čustvom in našem umu. Brez lepote in ljubkosti ni eshatologije. Sama ljubkost ima za Srđana Radojkovića moč eshatološkega. Torej tistega bistvenega. V tem je temeljna moč njegovega izraza. V neki novi lepoti in neki zares izvirni sveti vedrini.

Kjer je Duh, tam je lepota. Kjer je lepota, je pogum. Povsem nov pogum. Pogum človeka v odnosu do stvarstva, pogum človeka v odnosu do Stvarnika. Vse je tukaj, tukaj pred nami, treba je le odpreti oči. Kot sem rekel, nismo zapuščeni. Dobri Bog je še vedno tukaj. Tu nekje, četudi ga ne vidimo. Potrebno je odpreti oči, potrebno je spregledati. Podoba mora zasijati. To je smisel ikone, da podoba zasije. Da se zgodi svetloba. Svetloba spremenjene snovi, svetloba spremenjene Podobe. Svetloba kot na gori Tabor. Tam, kjer ni svetlobe, in to taborske svetlobe, tam ni ikone. Tam, kjer ni ikone – ikone, ki bi bila zasnovana ravno na resničnem odsevu taborske svetlobe – ni niti krščanstva.

Доста је било извештачености, површности, чак мрачњаштва. Доста је било присиле и лажи. Доста је било јаловог опонашања. Потребна је светлост. Потребна је радост. Иста она радост без које нема ни живота, ни љубави. Потребна је икона, нова икона. Икона истинске лепоте и љупкости. Икона нашег времена. У противном, све ће пропасти. И наше време и ми са њим.

Петар Јевремовић

Dovolj je bilo izumetničenosti, površnosti, celo mračnjaštva. Dovolj je bilo prisile in laži. Dovolj je bilo jalovega posnemanja. Nujna je svetloba. Nujna je radost. Prav tista radost, brez katere ni življenja, niti ljubezni. Nujna je ikona, nova ikona. Ikona resnične lepote in ljubkosti. Ikona za naš čas. Sicer bo vse propadlo. Naš čas in tudi mi z njim.

Petar Jevremović

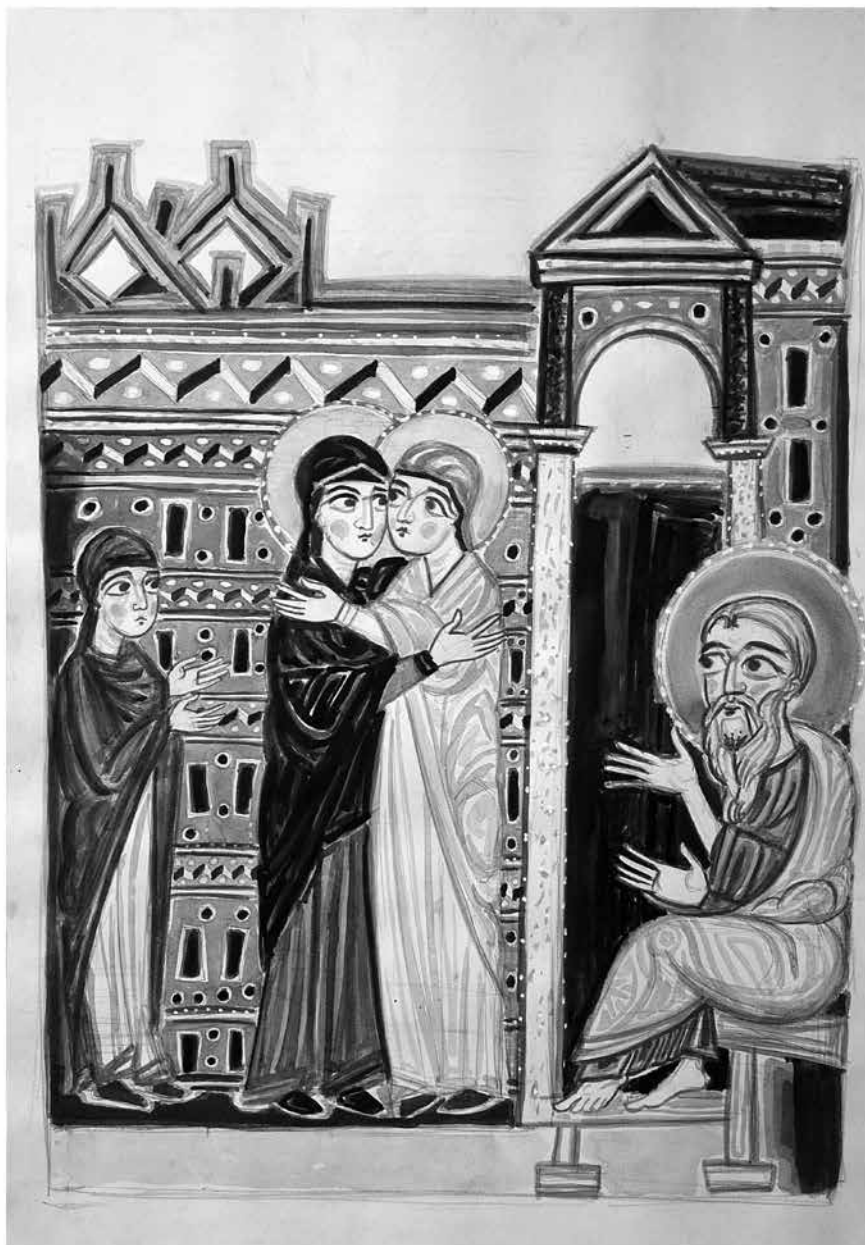
ОУЩЕДРЕНЪЗЪ ТВАРЬ ЗИЖДНТЕЛЬ, МНОГОСЕРДІЕМЪ ЖЕ СВОИМЪ ПРЕКЛАНЯЕМЪ,
ВО ОУТРОБѢ ДѢЫ БГОУТРОКОВІЦЫ ВСЕЛНТИСЯ СПѢШНТЪ. КЪ НЕЙЖЕ
ВЕЛІКІЙ ПРИДЕ АРХАГГЛЪ, РАДНІА, ПРОКѢЩАВША, БГОРАДОВАНАА: НЫНѢ
ЕЗЪ ТОВОЮ БГЪ НАШЪ. НЕ ОУЖАЛНІА МЕНЕ ЦРѢВА АРХІСТРАТІГА: ОВЕРѢЛА БО
ЄИ БЛАГОДАТЬ, ЮЖЕ ПОГДЕН ЄВА ПРЕЖДЕ ПРАМАТИ ТВОА И ЗАЧНІШИ И
РОДНІШИ ОЦѢ ЄДННОСЦНАГО.

СТРАННО ЄСТЬ СЛОВО ТВОЕ И ВОЗЗРѢНІЕ, СТРАННЫ ТВОИ ГЛАГОЛЫ И
ВОЗВѢЩЕНІА, МРІА КО АГГЛЪ: ДА НЕ ПРЕЛЪСТНІШИ МЕНЕ, ДѢА БО ЄСМЪ,
БРАКА НЕ ЗНАЮЩІН: ГЛАГОЛЕШИ, ЯКЪ ЗАЧНѢ НЕОВѢМѢННАГО: И КАКЪ
ВМѢСТНТЪ ОУТРОБА МОА, ЄГОЖЕ ВЕЛІЧЕСТВА НѢАА ВМѢСТНТИ НЕ
МОГДЪТЪ; АБРААМОВЪ КРОВА ДА НАДНТЪ ТА НЫНѢ, БГА ВМѢСТНВЫИ
ПРОВЕРАЗЮЩІИ ИЗДАЛЕЧА ДѢО, БГОПРІАТНЮ ТВОЮ ОУТРОБѢ.

Ker se je po svoji dobroti usmilil stvarstva, se Stvarnik hiti vseliti v telo Device. K njej prihaja véliki nadangel in ji govori: veseli se v božji radosti, danes je s teboj naš Bog. Ne boj se me, cesarjevega nadvojvode: našla si milost, ki jo je nekoč izgubila Eva, tvoja pramati, zanosila boš in rodila z Očetom Enobitnega Sina.

Čudne so tvoje besede in misli, ki jih izražaš, čudno govoriš in čudno je tvoje sporočilo – je Marija odgovorila nadangelu. Da me ne boš zapeljal, saj sem devica, ki ni spoznala poroke: praviš, da bom zanosila razumu Nedostopnega, a kako naj ga sprejme moje telo, če ga nebeška prostranstva ne morejo zaobjeti?

Naj te nauči Abrahamova streha, tista, pod katero je bil Bog in ki je tako od daleč dala slutiti tvoje dobroprijetno telo, o Devica.

И вниде въ домъ Захарїинъ, и цѣловà ѿисавѣтъ. ма И бысть,
ѣкѡ оумысли ѿисавѣтъ цѣлованїе марїино, възыгравъ младенецъ во
чребѣ ѿ: и исполни ѡдъ сѣа ѿисавѣтъ. мѡ И возопи гласомъ
велиимъ, и рече: благословѣна ты въ женахъ, и благословѣнъ плодъ
чрева твоегѡ.

Marija je stopila v Zaharijevo hišo in pozdravila Elizabeto. Ko je
Elizabeta zaslišala Marijin pozdrav, se je dete veselo zganilo v njenem
telesu. Elizabeta je postala polna Svetega Duha.

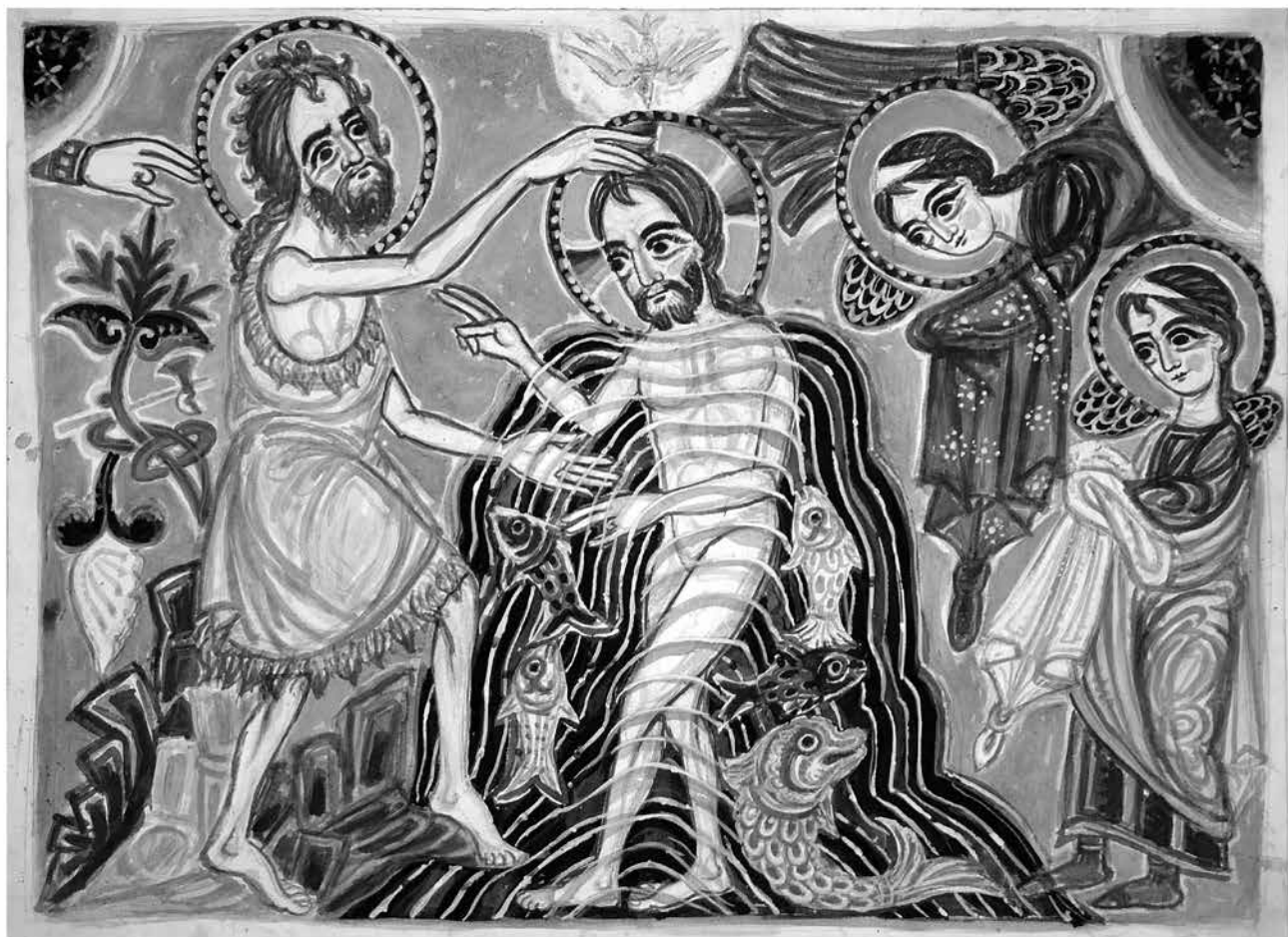
Lk 1,40–41

Днѣсь раждаетца ѿ дѣвы, рѣкоу всю содержай тварь: пленяма
 ꙗкоже земли повнѣетца, ѿже сществѣомъ непримовѣненъ бѣхъ:
 къ ꙗжехъ возлежѣтъ оутвердѣвый нѣсѣ слово мое въ началѣхъ: ѿ
 соущѣхъ млекомоу питаетца, ѿже въ пѣтии маинѣ ѿдождѣвый
 людемъ: волхвы призываетъ женихъ црковный, дары еихъ прїемлетъ
 еихъ дѣвы. покланѣмца ржѣтвѣ твоемѣ, хрѣтѣ: покланѣмца ржѣтвѣ
 твоемѣ, хрѣтѣ: покланѣмца ржѣтвѣ твоемѣ, хрѣтѣ, покажи намъ и
 бжѣтвѣннаѧ твоя бгѣмъ.

Danes Devica rojeva tistega, ki v svoji roki drži celotno stvarstvo;
 v plenice se kakor zemeljski povija tisti, ki je po biti nedotakljivi Bog;
 v jaslih leži tisti, ki je v prazčetku z besedo učvrstil nebesa; z mlekom
 materinih prsi se hrani tisti, ki je v puščavi ljudjem daroval dež mane;
 mage je povabil ženin cerkve, njihove darove sprejema sin Device.

Častimo tvoje rojstvo, Kristus; častimo tvoje rojstvo, Kristus; častimo
 tvoje rojstvo, Kristus; pokaži nam tudi svoje božanske bogopojavitve.

Чтò возвраща́иши тво. воды, ѿ іорда́не; чтò воспа́циаиши стрѣ́и,
 ѿ не прехо́диши ѣ́же по ѣ́стествоу́ хождѣ́нїе; не мо́щию мѣ́ терпѣ́ти,
 ѣ́, ѿгна́ поа́длющаго́ ма́. оу́днѣла́юа ѿ оу́жасла́юа кра́йнемѹ́
 хождѣ́нїю: ꙗ́ко не ѡ́быко́хъ чѣ́стаго ѡ́змыва́ти, ни на́выко́хъ
 безгрѣ́шнаго ѡ́тира́ти: но ѡ́скверне́нныа соуды́ ѡчи́ща́ти, тѣ́рнїа
 попла́ати мѣ́ согрѣ́шенїй оу́чи́ти, ꙗ́же во мнѣ́ крѣ́пимыи́ хрѣ́тоу.
 іо́аннъ свидѣ́тельствоу́етъ мѣ́ гла́съ сло́ва, вопї́а: се́ ѡ́гнецъ бж҃їи
 взема́и грѣ́хъ мі́ра. то́мѹ́ вѣ́рнїи возпо́и́мъ: ꙗ́вля́иа, бж҃е, вз
 на́ше сп҃се́нїе, сла́ва тебѣ́.

Reka Jordan, zakaj si obrnila svoje vode? Zakaj si obrnila tokove in
 ne tečeš, kamor bi po naravi morala teči?

Ne morem prenesti – pravi reka – ognja, ki me požira. Čudim se
 in groza me je skrajne ponižnosti, saj nisem navajena, da bi čistega
 umivala in z brezgrešnega izmivala grehe. Moja naloga je, da čistim
 umazane posode, da žgem trnje greha, kot me uči v meni krščeni
 Kristus.

Janez mi izpričuje glas Besede, ko oznanja: to je jagnje, ki odjemlje
 grehe sveta. Njemu verni vzklikajmo: Razodeni se, Bog, naše
 odrešenje! Slava ti!

Глаго́ла ѿмз ѿнѣз: напо́лните водоно́сы воды. ѿ напо́лнши ѿхъ до
 верхѹ. ѿ глаго́ла ѿмз: по́черпите ны́нѣ, ѿ прине́сите а́рхїтїрїклїновѣ.
 ѿ прине́сѹша. ꙗ́коже вкѹсѣ а́рхїтїрїклїнъ вїна бѣвшагѡ ѡ́ воды, [ѿ
 не вѣдаше ѡ́кѡдѣ ѣсть: слѡгѣ же вѣдахѹ по́черпшии водѹ,] прїгласѣ
 женихѹ а́рхїтїрїклїнъ. ѿ глаго́ла ѣмѹ: всѹкѡз челоуѣкѡз прѣжде до́брое
 вїно полага́етъ, ѿ ѣгда ѡ҃пїю́тсѹ, тогда хѹждаше: ты́ же соблѹахъ
 ѣсѣ до́брое вїно до́сѣлѣ. Сѣ сотвори́ на́чѹтокѡз знѹменїѣмъ ѿнѣз вѡ
 клѹнѣ галїлѣнѣтѣѣ, ѿ ꙗ́вѣ слѡвѹ своѹ: ѿ вѣрова́ша вѡ него ѡ҃чїицы
 ѣгѡ̀.

Jezus jim je rekel: »Napolnite vrče z vodo!« In napolnili so jih do
 vrha. Nato jim je rekel: »Zajemite zdaj in nesite starešini!« In nesli so
 mu. Ko je starešina pokusil vodo, ki je postala vino, in ni vedel, od
 kod je – strežniki, ki so zajeli vodo, pa so vedeli –, je poklical ženina
 in mu rekel: »Vsakdo postreže najprej z dobrim vinom, in ko se ljudje
 napijejo, s slabšim, ti pa si dobro vino prihranil do zdaj.« Tako je Jezus
 v galilejski Kani naredil prvo od znamenj in razodel svoje veličastvo in
 njegovi učenci so verovali vanj.

Jn 2,7–11

Ходѣ же при морѣ галїлѣйстѣмъ, видѣ симона и андрѣа брата
тогѡ симона, вметѣюща мрежи въ море, [бѣста ко рыбаѣ:] И
рече ѿ нѣхъ: прїиди́та ко мѣѣ менѣ, и сотворю ва́мъ бы́ти ловца́
челове́къмъ. И ѡбѣѣвъша мрежи свои, по немъ ѿдо́ста.

Ko je šel ob Galilejskem jezeru, je zagledal Simona in Andreja,
Simonovega brata, ki sta metala mrežo v jezero; bila sta namreč ribiča.
Jezus jima je rekel: »Hodita za menoj in naredil vaju bom za ribiča
ljudi!« Takoj sta pustila mreže in šla za njim.

Mk 1,16–18

Ἦ πρешѣдѣ мѧлѡ ѡтѣдѣ, ѡзрѣ іάκωβα зевεδѣова, ἡ ἰωάννη
βράτѧ ἑγὼ, ἡ τὰ ἐκ κορὰβλὴ ἐτρώμενα мрежа. Ἦ ἄβῆε воззвὰ ἄ: ἡ
ὡστηβῶνσα ὦτца ἐвоегὸ зевεδѣа ἐκ κορὰβλὴ ἐκ наёмниκῆ, по нѣмѣ
ἡδόста.

Ko je šel malo naprej, je zagledal Jakoba, Zebedejevega sina, in
njegovega brata Janeza, ki sta bila tudi v čolnu in popravljala mreže.
Tako ju je poklical. In pustila sta očeta Zebedeja z najemniki v čolnu
ter odšla za njim.

Mk 1,19–20

И прїиде въ назарѣтъ, и дѣже бѣ воспитанъ: и вниде по обычаю
своемъ въ день субботный въ синаггу, и воста чести. И даша емъ
книгъ иже пророка, и разгнѣвъ книгъ, ѡверѣте мѣсто, и дѣже бѣ
написано: Дѣхъ гдѣхъ на мнѣ, и гдѣже ради помаза ма благовѣстити
нищымъ, послати ма, и ѡцѣлѣти сокрушенныя срдцемъ, проповѣдати
плѣннымъ ѡпѣщеніе, и слѣпымъ прозрѣніе, ѡпѣстити
сокрушенныя во ѡрады. Проповѣдати лето гдѣхъ прїатно. И согнѣвъ
книгъ, ѡдавъ слѣдѣ, сѣде: и вѣмъ въ синаггу. Очѣхъ зрѣше
на нѣ. И начатъ глаголати къ нимъ: ѡкоу днѣхъ сбытсѣ писаніе сѣ
во оушїю вѣшею.

Prišel je v Nazaret, kjer je odraščal. V soboto je po svoji navadi šel
v shodnico. Vstal je, da bi bral, in podali so mu zvitek preroka Izaija.
Odvil je zvitek in našel mesto, kjer je bilo zapisano:

*Duh Gospodov je nad menoj,
ker me je mazilil,
da prinesem blagovest ubogim.
Poslal me je, da oznanim jetnikom prostost
in slepim vid,
da pustim zatirane na prostost,
da oznanim leto, ki je ljubo Gospodu.*

Nato je zvitek zvil, ga vrnil služabniku in sédel. Oči vseh v shodnici
so bile uprte vanj. In začel jim je govoriti: »Danes se je to Pismo
izpolnilo, kakor ste slišali.«

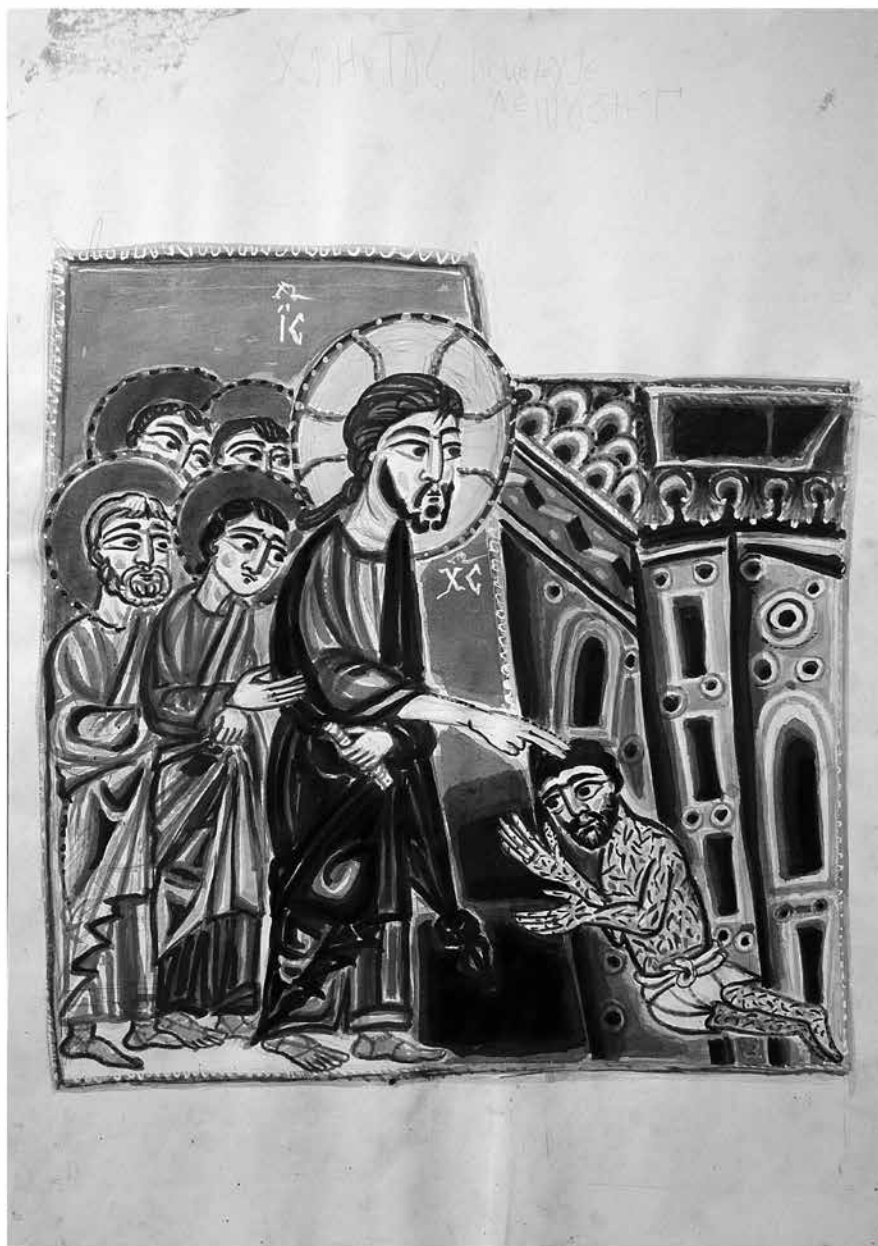
Lk 4,16–21

И вниде пакѣ въ капернаѹмъ по днѣхъ, и слышано бысть,
 ѿкъ въ домѹ ѣсть. И ѡбѣ собрашеа мнози, ѿкоже кѹмѹ не
 вмѣстятиса ни при двѣрехъ: и глаголаше ѿмъ слово. И прїидоша
 къ немѹ, носѡще разслабленна [жнѡми], носима четырьми. И не
 могѹщымъ приблизитиса къ немѹ народа рѡди, ѡкрыша покрѡбѡ
 надѣже бѣ: и прокопѡвше свѣиша ѡдрѡ, на немже разслабленный
 лежалше. Видѣвъ же ѿнѡ върѹ ѿхъ, глагола разслабленномѹ: чѡдо,
 ѡпѡмяютсѡ тебѣ грѣшнѡ твоѡ.

Ko je čez nekaj dni spet prišel v Kafarnáum, se je razvedelo, da je
 v hiši. Veliko se jih je zbralo, tako da še v preddverju ni bilo več
 prostora, in jim je govoril besedo. Tedaj so prišli in k njemu prinesli
 hromega, ki so ga štirje nosili. Ker ga zaradi množice niso mogli
 prinesti predenj, so nad mestom, kjer je bil, odkrili streho; naredili so
 odprtino in spustili posteljo, na kateri je ležal hromi. Ko je Jezus videl
 njihovo vero, je rekel hromemu: »Otrok, odpuščeni so ti grehi!«

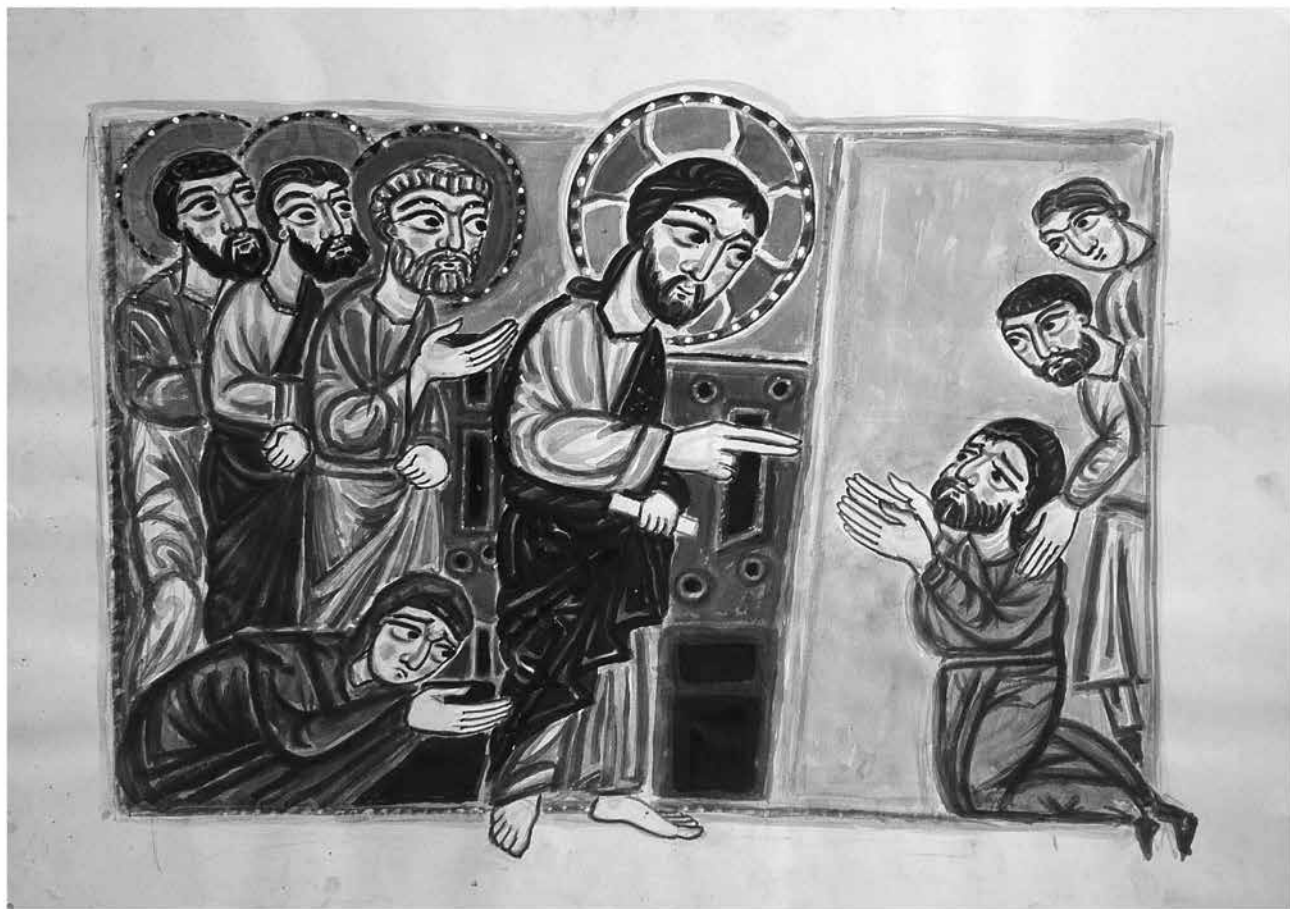
Mr 2,1–5

Ἦ γὰρ προκληθέντ' ἐλθόντ' ἐλθέτω, καλῶναι με, λέγων: ἦν, ἄγε
ῥοῦμαι, δύναμαι καὶ ὁμολογῶ. Ἦ προετὴρ ῥῆμα ἴσως, κοινῶς
ἐλθόντ' ἐλθέτω, λέγων: ὁμολογῶ, ὁμολογῶ. Ἦ ἄγε ὁμολογῶ ἐλθόντ' ἐλθέτω.

In glej, pristopil je gobavec, se poklonil pred njim do tal in rekel:
»Gospod, če hočeš, me moreš očistiti.« Jezus je iztegnil roko, se ga
dotaknil in rekel: »Hočem, bodi očiščen!« In pri priči je bil očiščen gob.

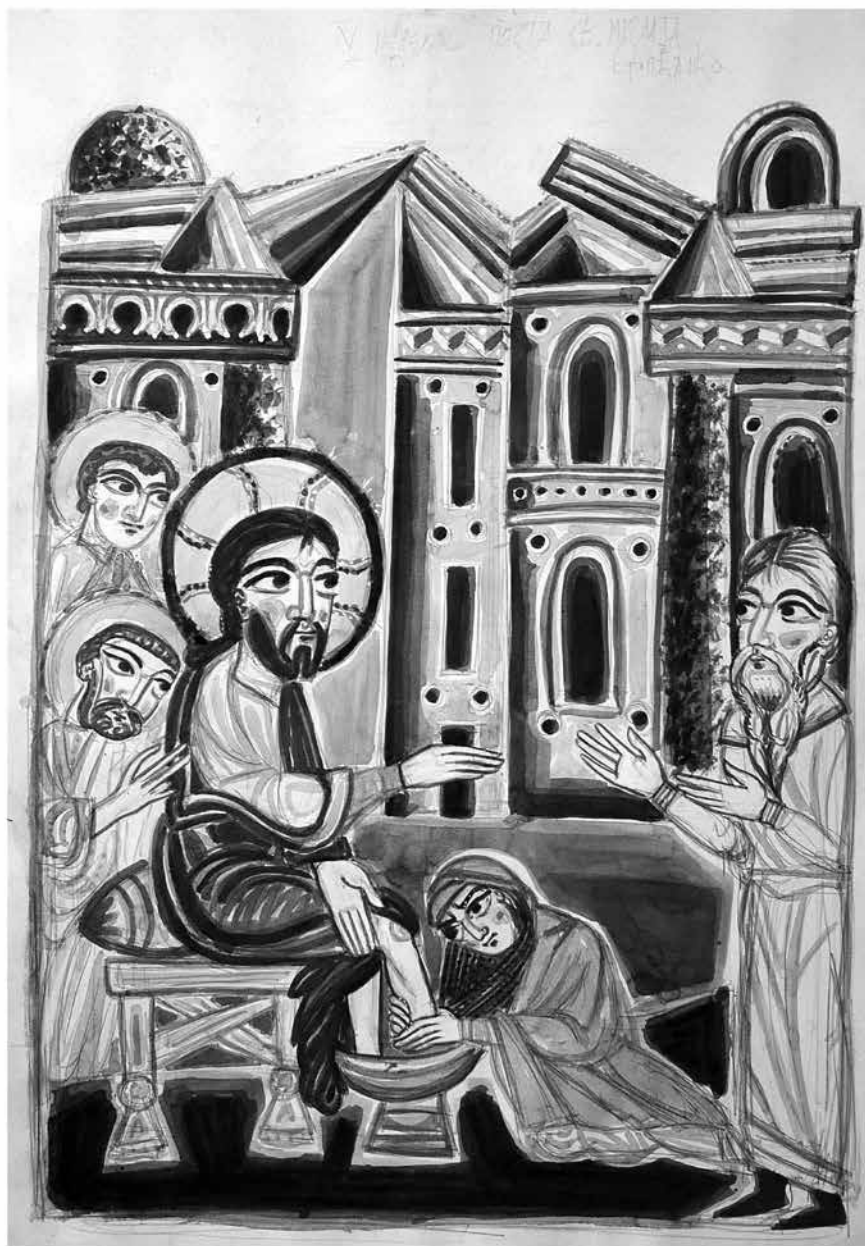
Mt 8,2–3

И сѣ женѧ кровотоучиѧ двана́десѧте лѣтъ, присто́пльши созадѧ,
 прикоснѣѧ воокрѣпѣю ризы ѿгѡ. Глаго́лаше бо въ себѣ: ѡ́це то́кмѡ
 прикоснѣѧ ризѣ ѿгѡ, спасѣна бѣдѡ. И́же же ѡбращѣѧ, ѧ вѣдѣвъ ѧ,
 рече: дерзѡи́и дщи, вѣра твоѧ спасѣ тѧ. ѧ спасѣна бысть женѧ ѡ́чѧ
 тогѡ.

Tedaj se mu je od zadaj približala žena, ki je dvanajst let krvavela, in se je dotaknila roba njegove obleke. Pri sebi je namreč rekla: »Če se le dotaknem njegove obleke, bom rešena.« Jezus pa se je obrnil, jo pogledal in dejal: »Bodi pogumna, hči, tvoja vera te je rešila.« In žena je bila od tiste ure rešena.

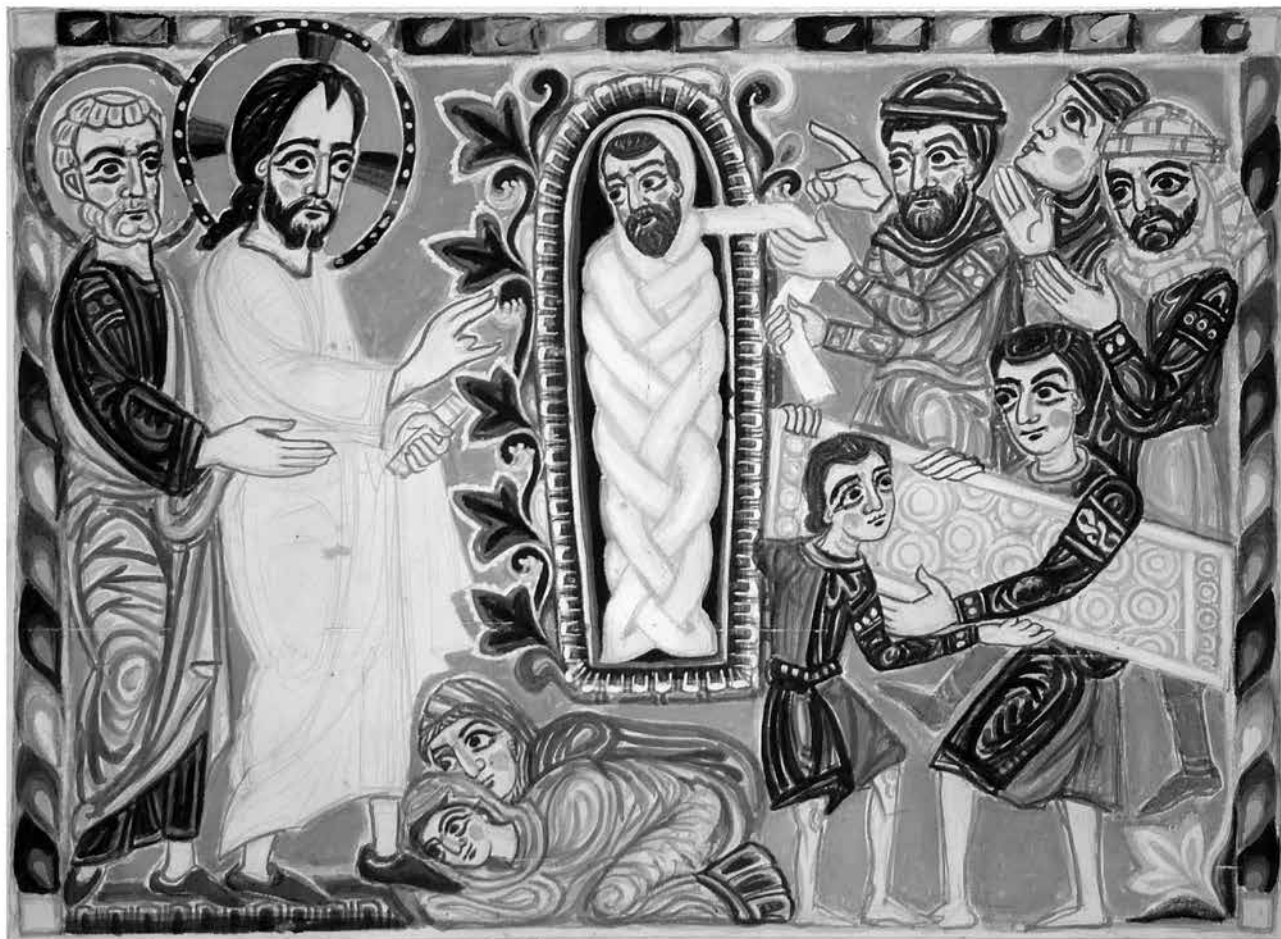
Mt 9, 20–22

Гдѣ, ѣже во многѣхъ грѣхѣхъ впáдшаа жена, твоѣ ѡщúтѣвшиа
 бѣжествò, мѣроно́ицы взѣмши чинъ, рыда́ющи мѣро твѣѣ прѣжде
 погребѣ́нїа прино́ситъ: оубы́ мнѣ глаголющи! ѣкѡ но́щь мнѣ ѣсть
 разжжѣ́нїе блáдѣ нево́здѣржа́нна, мра́чное же ѿ безлúнное рачѣ́нїе
 грѣхú. прїимѣ мо. исто́чники слéзъ, ѣже о́блаками́ произво́дѣи мо́ра
 вòдú. приклонѣ́са къ мои́мъ возды́ханїемъ сердéчнымъ, приклонѣ́выи
 нѣсѣ не́изреченнымъ твои́мъ исто́щанїемъ: да ѡблòбыжý пречїстѣ́н
 твою́ но́зѣ, ѿ ѡтрú сї. пакѣ главы́ моеѣ влòвы, ѣхже въ ра́нѣ ѣ́ва,
 по полúднѣ, шóмомъ оу́шы ѡгласѣ́ши, стрúхомъ скрýса. грѣхòвъ
 мои́хъ мно́жество, ѿ сдéвъ твои́хъ бѣ́заны ктò ѿзлúдитъ;
 дýшепáче спсе́ мой. да мѣ твою́ рабú не прѣзрѣ́ши, ѣже безмѣ́рнóю
 ѿмѣ́нїи млѣ́тъ.

Gospod, ko je žena, ki je padla v brezštevne grehe, občutila tvojo
 božansko naravo, je postala kot žene, ki so prinesle miro, a ta jo je
 prinesla že pred pogrebom in je govorila: gorje meni, ker je zame noč
 žerjavica nebrzdane pohotnosti, mračna, brez lune, dejanje greha.
 Sprejmi moje solze, ti, ki si iz oblakov naredil vodo morja. Nagni se k
 vzdihom mojega srca, ti, ki si naredil, da se nebesa sklonijo do svojega
 neizrekljivega ponižanja; da bom poljubljala tvoje prečiste noge, da
 jih obrišem s svojimi lasmi, te noge, pred katerimi se je Eva v raju
 prestrašena skrila.

Kdo bo uvidel neznanskost mojih grehov in brezna tvojih sodb? Ti,
 ki rešuješ duše, Odrešenik moj, ne zavrži svoje deklet, saj si brezmejno
 milosten.

Ѡ гласъ бгѡвѣщаннаго, ѡ бжѣственныа силы, спсе державы
твоеѧ! Ѥюже ѡдѡва врата введныа смѣрти сокрѣши азъ Ѥи: но
нѣхитѣ ма ѡ страстѣи моѣхъ, ѡкоже прѣжде четвероднѣвна твоегѡ
гроба лѣзла.

O, Božji glas, moj Odrešenik, glas tvoje zaščite, o božanska moč! Z
njo si zlomil peklenska vrata strupene smrti; izvleci me tudi iz mojih
strasti, kakor si iz groba priklical štiri dni mrtvega prijatelja Lazarja.

Сї. глаголетъ гдѣ ѿдеѡмъ: людїе моѣ, что сотвори хъ вѣмъ; нѣн чїмъ вѣмъ стѣжїхъ; слѣпцы вѣша просвѣтїхъ, прокаженныѣ ѡчїстїхъ, мѣжа ѣща на ѡдрѣ возстѣхъ. людїе моѣ, что сотвори хъ вѣмъ: нѣ что ми воздаѣте; за мѣнѣ жѣлѣ: за вѣдѣ ѡцѣтъ: за ѣже любїти мѣ, ко крѣтѣ ма пригвоздїте. кѣтомѣ не терпѣю прѣѣе, призовѣ мо. ѣзыки, нѣ тїн мѣ проглаватъ со ѡцѣмъ нѣ дѣомъ: нѣ ѣзъ нѣмъ дѣрѣю жнѣотъ вѣчнїнѣ.

Tako govori Gospod Judom: ljudje moji, kaj sem vam storil, kaj sem vam hudega storil? Vaše slepce sem ozdravil, gobavce očistil, ležečega na nosilih sem dvignil.

Ljudje moji, kaj sem vam storil, da ste mi tako vrnili? Jaz vam mano, vi meni žolč; jaz vam vodo, vi meni kis. Ker sem vas ljubil, ste me na križ pribili. Ne morem več prenašati: poklical bom narode in ti me bodo proslavili z Očetom in Duhom, jaz pa jim bom podaril večno življenje.

Ізъѣцы ѿногдѣ размѣнішасѣ, дѣрзостѣ рѣдѣ стѣ толпотворѣніѣ:
ѿзъѣцы же нынѣ оумѣдрѣшасѣ, славы рѣдѣ бѣговѣдѣніѣ. тѣмъ оудѣ
нечестивыѣ погрѣшѣніемъ: зѣдѣ просвѣтитѣ ѣсть хрѣтѣмъ рыбарѣ
дѣомъ. тогда оупразднитѣ безгласіѣ къ мѣчѣнію: нынѣ ѿбновлѣтѣ
сѣгласіѣ ко спасѣнію дѣшъ нашіхъ.

Nekoč so se narodi pomešali, zaradi predrznega zidanja stolpa;
sedaj pa so se narodi spametovali, ker so bili deležni slave videnja
Boga. Tam si prevzetne obsodil zaradi njihovih grehov; tukaj je Kristus
ribiče z Duhom razsvetlil. Tam je nesoglasje rodilo muke; tukaj se
obnavlja soglasje za odrešenje naših duš.

Къ рѣтѣѣ дѣтѣо сохранила єси, ко оуспѣніи міра не ѡставила єси
еще, преставила єси къ животѹ, мати ѡцн животѣ: ѡ мѣтвами
твоими изблажиши ѡ смѣрти дѡшы нашої.

Ko si rodila, Bogorodica, si ohranila devištvo; ko si zaspala v smrt,
nisi zapustila sveta. Preselila si se v življenje, ti mati življenja.
S svojimi molitvami rešuješ naše duše pred smrtjo.

Срђан Радојковић је рођен у Панчеву 1951. године. Гимназију је завршио у Панчеву. Правни факултет у Београду. Факултет ликовних уметности у Београду завршио је у класи професора Зорана Петровића 1976. Постдипломске студије на факултету ликовних уметности завршио је у класи професора Милице Стевановић 1993. Рукопожен је за ђакон Православне Цркве 1995. године и службу врши у литургијској заједници манастира Ваведење Пресвете Богородице у Београду. За професора сликања на Академији за уметност и косервацију Православне Цркве у Београду изабран је 1998. године. Члан је Удружења ликовних уметника Србије. Живи и ради у Београду.

Иконопис:

Поред многобројних икона за домове православних верника, урадио је иконе за иконостас у капели светог Максима Исповедника у Миљковом манастиру и осликао део трпезарије цркве светог Пророка Илије у Кушиљеву.

Самосталне изложбе:

- 1993 Магистарска изложба – Галерија ФЛУ, у Београду
- 1995 Изложба цртежа – Галерија савремене уметности у Панчеву
- 1999 Изложба цртежа – Галерија СУЛУЈ у Београду
- 2000 Изложба цртежа – Галерија Графички колектив у Београду
- 2004 Изложба икона на папиру – Галерија УЛУС у Београду
- 2006 Циклус цртежа: Чуда Христова – Галерија Атријум Библиотеке града Београда
- 2011 Галерија „Стане Крегар“, Завод св. Станислава, Љубљана

Групе изложбе:

- 1980 Бијенале студентског цртежа у Београду
- 1986 Октобарски салон у Панчеву
- 1987 Октобарски салон у Панчеву
- 1994 Октобарски салон у Панчеву
- 1995 Октобарски салон у Београду
- 1996 Октобарски салон у Београду
- 1997 Јесења изложба УЛУС-а
- 1997 III Београдски бијенале цртежа и мале пластике
- 1998 Пролећна изложба УЛУС-а
- 1998 Прва изложба самосталних уметника УЛУС-а
- 1998 Октобарски салон у Панчеву
- 1999 Пролећна изложба УЛУС-а
- 1999 IV Београдски бијенале цртежа и мале пластике
- 2001 V Београдски бијенале цртежа и мале пластике
- 2004 Пролећна изложба УЛУС-а, Галерија Цвијета Зузорић, Београд
- 2005 VI Београдски бијенале цртежа и мале пластике
- 2007 VII Београдски бијенале цртежа и мале пластике

Награде:

- 1994 Прва награда за сликарство Октобарског салона града Панчева
- 2004 Награда за сликарство „Златна палета“ УЛУС-а
- 2005 Откупна награда за цртеж на VI Београдском бијеналу цртежа и мале пластике

Srđan Radojković je bil rojen leta 1951 v Pančevu, kjer je končal gimnazijo. Pravno fakulteto je končal v Beogradu. Fakulteto likovnih umetnosti v Beogradu je končal leta 1976 pri prof. Zoranu Petroviću, podiplomski študij slikarstva pa leta 1993 pri prof. Milici Stevanović. Leta 1995 je bil posvečen v diakona pravoslavne Cerkve. Deluje v liturgični skupnosti samostana Vavedenje Presvete Bogorodice v Beogradu. Za profesorja slikarstva na Akademiji za umetnost in konservatorstvo pravoslavne Cerkve v Beogradu je bil izbran leta 1998. Je član Društva likovnih umetnikov Srbije. Živi in dela v Beogradu. Poleg številnih ikon za domove pravoslavnih vernikov je naslikal ikonostas v kapeli sv. Maksima Spoznavalca v Miljkovem samostanu ter poslikal del jedilnice pri cerkvi sv. Preroka Elije v Kušiljevu. Slike je predstavil na številnih samostojnih in skupinskih razstavah. Za svoje delo je prejel tudi ugledne nagrade.

